

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Milady Tomkové a soudců JUDr. Bohuslava Hnízдила a JUDr. Brigity Chrástilové v právní věci **žalobce: Ing. K. H.**, proti **žalované: Česká správa sociálního zabezpečení**, se sídlem Křížová 25, Praha 5, o přezkoumání rozhodnutí žalované ze dne 3. 11. 2004, č. X, v řízení o kasační stížnosti žalované proti rozsudku Krajského soudu v Ústí nad Labem, pobočka Liberec, ze dne 30. 3. 2006, č. j. 63 Cad 35/2004 - 16,

takto:

- I.** Kasační stížnost **se zamítá.**
- II.** Žádný z účastníků řízení **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

Odůvodnění:

Žalovaná (dále jen „stěžovatelka“) napadá kasační stížností shora označený rozsudek krajského soudu, jímž bylo zrušeno pro vady řízení její rozhodnutí č. X ze dne 3. 11. 2004 a věc jí byla vrácena k dalšímu řízení. Stěžovatelka namítá, že soud nesprávně právně posoudil věc, pokud dospěl k závěru, že stěžovatelka pochybila v řízení, jež předcházelo vydání zrušeného rozhodnutí, tak závažným způsobem, že bylo na místě rozhodnutí zrušit. Stěžovatelka namítla, že v označeném rozhodnutí rozhodla, že výplata starobního důchodu žalobci nenáležela za měsíce leden 2000, únor 2000, březen 2000 a leden 2001 podle ustanovení § 37 odst. 1 písm. b) zákona č. 155/1995 Sb., o důchodovém pojištění, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o důchodovém pojištění“). Podle ustanovení § 37 odst. 1 písm. b) zákona o důchodovém pojištění výplata starobního důchodu podle § 29 téhož zákona osoby samostatně výdělečně činné nenáležela v kalendářním roce, v němž vznikl nárok na tuto dávku a v následujících dvou kalendářních letech v těch kalendářních měsících, ve kterých je poživatel starobního důchodu povinen platit zálohy na pojistné na důchodové pojištění z měsíčního vyměřovacího základu, který je vyšší než dvojnásobek částky životního

minima platné pro jednotlivce, jenž je poživatel starobního důchodu, ke dni 1. 1. příslušného kalendářního roku. Dále stěžovatelka uvedla, že podle svého názoru, na rozdíl od názoru krajského soudu, vycházela při vydání rozhodnutí na základě dodatečně předložených dokladů od Okresní správy sociálního zabezpečení v České Lípě. Veškeré tyto podklady, respektive jejich obsah, z nichž při svém rozhodování vycházela, jsou citovány v odůvodnění rozhodnutí. Nesouhlasí tedy s tím, že by její rozhodnutí bylo, jak dovodil krajský soud, nedostatečně odůvodněno. Vedle toho pak žalovaná zásadně nesouhlasí se závěrem krajského soudu, že by žalobci měla v novém řízení umožnit seznámit se s podklady pro rozhodnutí a předložit důkazy, popř. je označit, neboť podle ustanovení § 85a zákona č. 582/1991 Sb., o organizaci a provádění sociálního zabezpečení, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o organizaci a provádění sociálního zabezpečení“), se v řízení ve věcech důchodového pojištění nepoužije ustanovení správního řádu o vyjádření účastníků k podkladům rozhodnutí. S ohledem na toto ustanovení tedy stěžovatelka není povinna umožnit žalobci v dalším řízení uplatnit důkazy a svá stanoviska k podkladům pro rozhodnutí s tím, že tento postup bude řádně zaprotokolován, jak bylo uloženo krajským soudem. S ohledem na to stěžovatelka navrhl, aby Nejvyšší správní soud rozsudek krajského soudu zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

Žalobce ve vyjádření ke kasační stížnosti uvedl, že podle jeho názoru je stížnost nedůvodná, a to především s ohledem na širší kontext. Žalobce poukázal na to, že stěžovatelka nerespektuje setrvalě předchozí rozhodnutí soudů v téže věci, zejména zásadní pravomocný rozsudek Krajského soudu v Ústí nad Labem, pobočky v Liberci, sp. zn. 63 Cad 9/2003 ze dne 24. 2. 2003, v němž krajský soud vyslovil právní názor na výklad zákona o důchodovém pojištění, přičemž přisvědčil žalobním námitkám žalobce v tom, že při posuzování nároku na výplatu starobního důchodu podle § 37 odst. 1 písm. b) zákona o důchodovém pojištění ve dvou letech následujících od přiznání důchodu, se mají měsíční zálohy osob samostatně výdělečně činných, které byl žalobce povinen platit, posuzovat s ohledem na to, v jakém období vznikly – tj. z příjmů v testovaném období dvou let po přiznání důchodu, nikoliv v období předcházejícím přiznání starobního důchodu. Žalobce poukázal na to, že tento rozsudek nabyt právní moci a stěžovatelka je povinna se jím řídit. Tuto povinnost však v následujících rozhodnutích nerespektovala, jak vyplývá ostatně i z rozhodnutí, které krajský soud v tomto řízení zrušil. Z pohledu žalobce podáním kasační stížnosti stěžovatelka sleduje pouze další protahování věci a oddaluje vydání rozhodnutí, v němž by konečně respektovala právní názor soudu vyslovený v pravomocném rozhodnutí.

Nejvyšší správní soud ze správního a soudního spisu zjistil následující skutečnosti rozhodující pro posouzení věci:

Stěžovatelka dne 3. 11. 2004 vydala pod č. X rozhodnutí, v jehož výroku konstatovala, jak již bylo zmíněno, že výplata starobního důchodu za měsíce leden, únor a březen 2000 a za leden 2001 žalobci nenáleží podle § 37 odst. 1 písm. b) zákona o důchodovém pojištění. V odůvodnění přitom uvedla, že pro výplatu starobního důchodu podle § 37 odst. 1 písm. b) zákona o důchodovém pojištění žalobce nesplňuje za měsíce uvedené ve výroku podmínky, protože byl za tyto měsíce povinen platit v souvislosti s výkonem samostatné výdělečné činnosti zálohy na pojistné z měsíčního vyměřovacího základu, které byly vyšší než dvojnásobek částky životního minima platné pro jednotlivce (jako důkaz označuje stěžovatelka příslušná hlášení o nesplnění podmínky ustanovení § 37 odst. 1 písm. b) zákona o důchodovém pojištění Okresní správy sociálního zabezpečení v České Lípě). Dále pak poukazuje na to, že žalobce podle § 14 odst. 5 zákona o organizaci a provádění sociálního

zabezpečení nepožádal o snížení vyměřovacího základu pro rok 2001, nemohlo být o snížení vyměřovacího základu za leden 2001 rozhodnuto. Nakonec odůvodnění rozhodnutí konstatuje, že se tímto rozhodnutím realizuje rozsudek Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 8. 9. 2004, sp. zn. 63 Cad 70/2003, a že se předchozí rozhodnutí stěžovatelky z 18. 10. 2004 tímto rozhodnutím ruší. Dále Nejvyšší správní soud ze správního spisu zjistil, že předchozí rozhodnutí stěžovatelky ze dne 18. 10. 2004 obsahuje, pokud jde o výrok o nesplnění podmínek pro výplatu starobního důchodu podle § 37 odst. 1 písm. b) zákona o důchodovém pojištění, shodné odůvodnění včetně doušky, že se jím realizuje rozsudek Krajského soudu v Ústí nad Labem sp. zn. 63 Cad 70/2003. Stejně tak shodné odůvodnění obsahuje i rozhodnutí stěžovatelky ze dne 7. 10. 2003 s jedinou výjimkou, a to, že má být realizací rozsudku Krajského soudu v Ústí nad Labem, pobočky v Liberci, sp. zn. 62 Cad 48/2003, a obdobně rovněž rozhodnutí ze dne 21. 5. 2003, které mělo být realizací žalobcem v replice ke kasační stížnosti zmiňovaného rozsudku sp. zn. 63 Cad 9/2003. Žádný z těchto rozsudků ve správním spisu stěžovatelky není založen, nic bližšího o nich není ani v odůvodněních jednotlivých rozhodnutí.

Proti rozhodnutí stěžovatelky podal žalobce dne 29. 12. 2004 žalobu, v níž namítl, že stěžovatelka porušila svým rozhodnutím zejména ustanovení § 78 odst. 5 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“), podle něhož platí, že právním názorem, který vyslovil soud ve zrušujícím rozsudku nebo rozsudku vyslovujícím nicotnost, je v dalším řízení správní orgán vázán. Žalobce namítl, že napadené rozhodnutí stěžovatelky je v odůvodnění v podstatě shodné a neuvádí žádné jiné skutečnosti oproti předchozím rozhodnutím, zvláště pak rozhodnutí ze dne 12. 8. 2002, které bylo zrušeno rozsudkem krajského soudu dne 24. 2. 2003, sp. zn. 63 Cad 9/2003, který nabyl právní moci dnem 6. 3. 2003. Žalobce proto dovodil, že se stěžovatelka v odůvodnění nevypořádala nikterak s právními závěry vyslovenými v posledně citovaném rozsudku. Závěrem žalobce uvedl, že stěžovatelka opakovaně nepředvedla, že je schopna vydat rozhodnutí, které by mělo zákonné náležitosti, a navrhl proto, aby krajský soud napadené rozhodnutí zrušil.

Stěžovatelka ve vyjádření k žalobě k žalobním námitkám uvedla, že vycházela z dostatečných dokladů Okresní správy sociálního zabezpečení v České Lípě, jejichž pravdivost nelze zpochybnit. Poukázala na to, že i Krajský soud v Ústí nad Labem, pobočka v Liberci, v rozsudku sp. zn. 63 Cad 9/2003 přiznal, že stěžovatelka v době rozhodování vytvořila podmínky pro řádné rozhodnutí, neboť měla k dispozici všechny důkazy pro rozhodnutí potřebné. Stěžovatelka má proto za to, že napadeným rozhodnutím realizovala rozsudek na základě jí známých skutečností zcela vyčerpávajícím způsobem a s odůvodněním, které se vymyká běžné praxi jí vydávaných rozhodnutí.

Krajský soud po provedeném řízení dospěl k závěru, že je na místě napadené rozhodnutí zrušit. V odůvodnění svého rozsudku uvedl, že podle § 75 s. ř. s. přezkoumal napadené výroky rozhodnutí vycházejí ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu. Poukázal přitom na ustanovení § 47 zákona č. 71/1967 Sb., správního řádu (dále jen „správní řád z roku 1967“), který byl účinný v době vydání napadeného rozhodnutí, které obsahovalo náležitosti, jež musí správní rozhodnutí obsahovat, přičemž náležitostí správního rozhodnutí, resp. jeho odůvodnění, musí být nejen úvahy skutkové a právní, včetně hodnocení důkazů, ale také úvahy o tom, jak se správní orgán vypořádal s návrhy, námitkami a vyjádřeními účastníků k podkladům rozhodnutí. Krajský soud připomněl, že z citovaného ustanovení, ale např. i z ustanovení § 33 správního řádu z roku 1967, vyplývá, že před vydáním rozhodnutí je povinností správního orgánu dát účastníkovi možnost, aby se vyjádřil k podkladům, popř. mu umožnit, aby navrhl důkazy

na podporu svých tvrzení. Krajský soud, posoudiv obsah napadeného rozhodnutí a správního spisu, zjistil, že stěžovatelka tuto povinnost nerespektovala. Odůvodnění napadeného rozhodnutí je podle krajského soudu totiž zkratkovité s poukazy na jiná rozhodnutí bez bližšího odůvodnění a rozboru, a nemůže tudíž dávat odpověď na otázku, jakými skutkovými a právními důvody byl správní orgán veden. Odůvodnění sice obsahuje poukaz na ustanovení § 37 zákona o důchodovém pojištění a § 14 zákona o organizaci a provádění sociálního zabezpečení, nicméně podle krajského soudu jinak odůvodnění připomíná sérii odkazů na obsah správního spisu, který však žalobce neměl k dispozici. Z obsahu napadeného rozhodnutí proto nelze spolehlivě zjistit, proč stěžovatelka dospěla k závěru obsaženému ve výroku. Krajský soud proto konstatoval, že jde o rozhodnutí nepřezkoumatelné ve smyslu § 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s. Vedle toho pak krajský soud poukázal na to, že ze spisu nelze ani zjistit, zda žalovaná postupovala podle § 33 správního řádu z roku 1967, tedy umožnila žalobci seznámit se s podklady pro rozhodnutí a předložit důkazy. Tento nedostatek krajský soud označil za vadu řízení, která může mít reálně vliv na zákonnost rozhodnutí o meritů věci ve smyslu § 76 odst. 1 písm. c) s. ř. s. Proto krajský soud napadené rozhodnutí zrušil a stěžovatelce uložil, aby v dalším řízení umožnila žalobci uplatnění důkazů a stanovisek k podkladům pro rozhodnutí a tento postup řádně zaprotokolovala, a teprve poté rozhodla, přičemž její rozhodnutí, včetně odůvodnění, bude odpovídat zákonným náležitostem stanoveným v § 68 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu (dále jen „správní řád“), který představuje období ustanovení § 47 správního řádu z roku 1967.

Rozsudek krajského soudu byl stěžovatelce doručen dne 5. 4. 2006, kasační stížnost byla podána dne 19. 4. 2006.

Stěžovatelka je osobou oprávněnou k podání kasační stížnosti, neboť byla účastníkem řízení, z něhož napadené rozhodnutí krajského soudu vzešlo (§ 102 s. ř. s.) a tuto kasační stížnost podala včas (§ 106 odst. 2 s. ř. s.). V kasační stížnosti uplatňuje důvod, který sama označuje za důvod podle ustanovení § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s., přičemž Nejvyšší správní soud se může s touto subsumpcí ztotožnit. Nejvyšší správní soud za této situace napadený rozsudek krajského soudu v mezích řádně uplatněného kasačního důvodu a v rozsahu kasační stížnosti podle § 109 odst. 2 a 3 s.ř.s. přezkoumal, přitom dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná.

Nejvyšší správní soud předem svých úvah vyzdvihuje, že základem rozhodnutí krajského soudu bylo konstatování nepřezkoumatelnosti rozhodnutí stěžovatelky pro absenci zákonných náležitostí ve smyslu § 47 správního řádu z roku 1967, resp. § 68 správního řádu. Nepřezkoumatelností se přitom podle konstantní judikatury správních soudů a podle doktríny chápe taková vada správního rozhodnutí, která je charakterizována jako nesrozumitelnost nebo nedostatek důvodů. V případě rozhodnutí stěžovatelky byla přitom krajským soudem vytknuta vada spočívající v nedostatku důvodů, neboť jak krajský soud konstatoval, odůvodnění napadeného rozhodnutí je zkratkovité s poukazy na jiná rozhodnutí bez bližšího odůvodnění a rozboru, a nemůže tudíž dávat odpověď na otázku, jakými skutkovými a právními důvody byl správní orgán veden. Odůvodnění sice obsahuje poukaz na ustanovení § 37 zákona o důchodovém pojištění a § 14 zákona o organizaci a provádění sociálního zabezpečení, nicméně jinak odůvodnění připomíná sérii odkazů na obsah správního spisu. Z obsahu napadeného rozhodnutí proto nelze spolehlivě zjistit, proč stěžovatelka dospěla k závěru obsaženému ve výroku.

S tímto hodnocením se Nejvyšší správní soud ztotožňuje. Nic na tom nemění ani poukaz stěžovatelky ve vyjádření k žalobě, že její rozhodnutí v posuzovaném případě „se vymyká běžné praxi jí vydávaných rozhodnutí“ a vysoce překračovalo standard odůvodňování. Nejvyšší správní soud může v této souvislosti pouze podotknout, že standard odůvodňování rozhodnutí stěžovatelky je mu z vlastní činnosti velmi dobře znám, přičemž i stěžovatelka patrně tuší, že by bylo možné vznášet proti tomuto standardu značné výhrady, pokud jde o úplnost a přesvědčivost odůvodnění. V případě posuzovaného rozhodnutí pak onen „výmyk běžné praxi“ snad možno spatřovat pouze v kvantitě odůvodnění (místo běžné jedné věty několik odstavců), pohříchu však ne již v kvalitě. Zatímco totiž v případě jiných rozhodnutí vydávaných stěžovatelkou Nejvyšší správní soud zpravidla může pamětliv zásady definované v rozsudku Vrchního soudu v Praze ze dne 25. 6. 1996, č. j. 6 A 825/95 - 7, (*„Soud může jako překlenutelnou procesní chybu posoudit to, když i přes nedostatečné odůvodnění písemného vyhotovení rozhodnutí jsou skutkové údaje, z nichž správní orgán vycházel, obsahem správního spisu, a skutkové a právní úvahy správního orgánu, které vedly k vydání rozhodnutí, jsou ze spisu alespoň v základních rysech bez pochyb rekonstruovatelné.“*), a vědom si toho, že účelem soudního přezkumu správních rozhodnutí není lpění na formální dokonalosti správních rozhodnutí, ale účinná ochrana veřejných subjektivních práv adresátů veřejné správy, poněkud slevit z nároků na dodržení jinak zcela oprávněných požadavků § 47 správního řádu z roku 1967 (resp. jeho obdoby ve správním řádu) s vědomím toho, že ve správním spisu nalezl dostatečnou oporu pro úvahu, že je rozhodnutí stěžovatelky po právní i skutkové stránce v souladu se zákonem, v předkládaném rozhodnutí tak učinit nemůže ani při nejlepší vůli. Plně se tu totiž naplňuje druhá premisa již citovaného rozsudku Vrchního soudu v Praze, a to, že *„za situace, kdy spis neobsahuje nic, z čeho by bylo možno usoudit na to, z jakých podkladů správní orgán vycházel (§ 3 odst. 4, § 32 odst. 1, § 46 správní řád) a jakými skutkovými a právními úvahami se řídil, nezbyvá soudu, než bez dalšího napadené rozhodnutí pro nepřezkoumatelnost bez nařízení jednání (§ 250f o. s. ř.) zrušit“*.

Jak již bylo výše konstatováno, napadené rozhodnutí stěžovatelky, jakož i rozhodnutí jemu předcházející, pouze opakují stále totéž ve formě odkazů na další podklady a jiná rozhodnutí, přičemž v závěru vždy dodávají doušku o tom, že realizují nějaké soudní rozhodnutí. Přitom ze samotného odůvodnění, natož pak ze správního spisu, v němž není ani jedno ze zmiňovaných soudních rozhodnutí založeno, nelze ani náznakem vytušit, co bylo předmětem těchto rozhodnutí, jakou právní úvahu v nich příslušný krajský soud nastolil a k čemu stěžovatelku zavázal. Pouze z letmé zmínky stěžovatelky ve vyjádření k žalobě by se dalo usuzovat na to, že předmětem výhrad krajského soudu ve všech předchozích rozhodnutích bylo patrně právní posouzení věci. Ovšem z tzv. realizačních rozhodnutí stěžovatelky nelze vůbec zjistit, zda a do jaké míry se s právním názorem krajského soudu, kterým byla, jak správně žalobce poukazyval, zavázána, vypořádala. Snad pouze ze skutečnosti, že se žalobce neustále proti těmto rozhodnutím brání žalobami, lze usuzovat na to, že stěžovatelka právní závěry krajského soudu patrně nerespektuje.

V této souvislosti Nejvyšší správní soud musí, jakkoliv obiter dictum, poznamenat, že soudní kontrola zákonnosti správních aktů neslouží k tomu, aby soudy se správními orgány hrály jistou obdobu ping - pongu, jehož cílem je zjistit, kdo déle vydrží přesvědčovat druhého o správnosti svého postupu. Takovou parodii na správní soudnictví Nejvyšší správní soud nehodlá tolerovat, protože v konečném důsledku se nejcitelněji dotýká toho, komu by mělo poskytovat především ochranu, tedy adresátu veřejné správy. Stěžovatelka by učinila lépe, kdyby vydala ve věci žalobce konečně řádné správní rozhodnutí, v němž se bude řídit do důsledku tím, k čemu ji krajský soud v předcházejících rozhodnutích zavázal,

spíše než aby věnovala čas tvorbě pochvalných tiskových zpráv o tom, jak nízké procento svých rozhodnutí neustojí před správními soudy.

V kontextu výše uvedeného a při vědomí toho, že hlavním důvodem, pro který bylo rozhodnutí stěžovatelky zrušeno, byla nepřezkoumatelnost rozhodnutí, pak působí jako marginálie stěžejní námitka stěžovatelky, že ji krajský soud „nesprávně“ zavázal k tomu, aby v dalším řízení umožnila žalobci uplatnění důkazů a stanovisek k podkladům pro rozhodnutí a tento postup řádně zaprotokolovala, neboť podle ustanovení § 85a zákona o organizaci a provádění sociálního zabezpečení se v řízení ve věcech důchodového pojištění nepoužije ustanovení správního řádu o vyjádření účastníků k podkladům rozhodnutí. Nejvyšší správní soud poukazuje na to, že podle § 75 odst. 1 s. ř. s. soud při přezkoumání správního rozhodnutí vychází ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu. V době, kdy stěžovatelka vydávala své rozhodnutí, které později krajský soud zrušil, ustanovení § 85a zákona o organizaci a provádění sociálního zabezpečení neobsahoval - jak stěžovatelka sama ostatně konstatuje, zmíněné ustanovení se stalo součástí citovaného předpisu až dnem 1. 1. 2006. Předtím zákon o organizaci a provádění sociálního zabezpečení žádné podobné ustanovení v hlavě druhé („Řízení ve věcech důchodového pojištění“) neměl, bylo proto plně použitelné ustanovení § 33 správního řádu z roku 1967. Pokud stěžovatelka podle zmíněného ustanovení nepostupovala, zatížila své řízení vadou, kterou jí krajský soud po právu vytkl. Je pak vcelku logické, že krajský soud zavázal stěžovatelku k tomu, aby tuto vadu řízení odstranila a napravila. Dovolávat se v této situaci toho, že v mezidobí změněný procesní předpis vytvořil stěžovatelce beneficium v podobě toho, že nemusí ve své rozhodovací činnosti v jisté části řízení dostat obecným procesním nárokům správního řádu, je zcela irelevantní. Jak Nejvyšší správní soud konstatoval již např. ve svém rozsudku z 20. 6. 2007, č. j. 6 Azs 142/2006 - 58, (viz www.nssoud.cz), smysl vyloučení některých procesních povinností správních orgánů podle správního řádu zvláštními předpisy tkví ve zjednodušení a zefektivnění výkonu veřejné správy tam, kde by bylo dodržování obvyklých procesních standardů na újmu plynulosti a rychlosti řízení, přičemž tato výluka se příliš práv adresáta veřejné správy nedotkne. Nad rámec odůvodnění vznáší Nejvyšší správní soud pochybnost, zda výluka § 36 odst. 3 správního řádu zaručuje požiteli důchodu korektní proces před správním orgánem, jenž v posledních letech prosazuje ve veřejně dostupných materiálech tzv. „klientský přístup“. Ovšem žádná z podobných výluk použitelnosti částí procesních předpisů nikdy není konstruována, právě pro svůj charakter benefícia ve prospěch správního úřadu a v neprospěch účastníka správního řízení, tak, že by znamenala zákaz takové ustanovení použít. I když tak správní orgány s oblibou činí, není tu na místě poukaz na zásadu vázanosti veřejné správy zákonem, jak ji stanoví čl. 2 odst. 3 Ústavy České republiky - tato zásada je stanovena k ochraně práv jednotlivce, není a nemůže se nikdy stát legitimací, jak se vyhnout praktickému garantování spravedlivého a řádného procesu. Stručně a krátce - existence ustanovení § 85a zákona o organizaci a provádění sociálního zabezpečení dává stěžovatelce pouze a jenom právo nepostupovat tak, jak by jinak postupovat musela. Rozhodně jí však nezakazuje, aby vyloučené ustanovení na řízení aplikovala. A měla by tak učinit tím spíše, že právem vytýkanou vadu řízení nemůže odstranit v novém řízení jinak.

Poněvadž Nejvyšší správní soud neshledal v rozhodnutí krajského soudu pochybení, které by zakládalo nutnost je zrušit, kasační stížnost zamítl (§ 110 s. ř. s.).

Stěžovatelka nemá právo na náhradu nákladů řízení (§ 60 odst. 1, 2 ve spojení s § 120 s. ř. s.), ze soudního spisu pak neplynou žádné náklady žalobce, které by měla stěžovatelka jako procesně neúspěšná hradit, proto bylo rozhodnuto, jak uvedeno ve výroku.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 28. srpna 2007

JUDr. Milada Tomková
předsedkyně senátu